

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

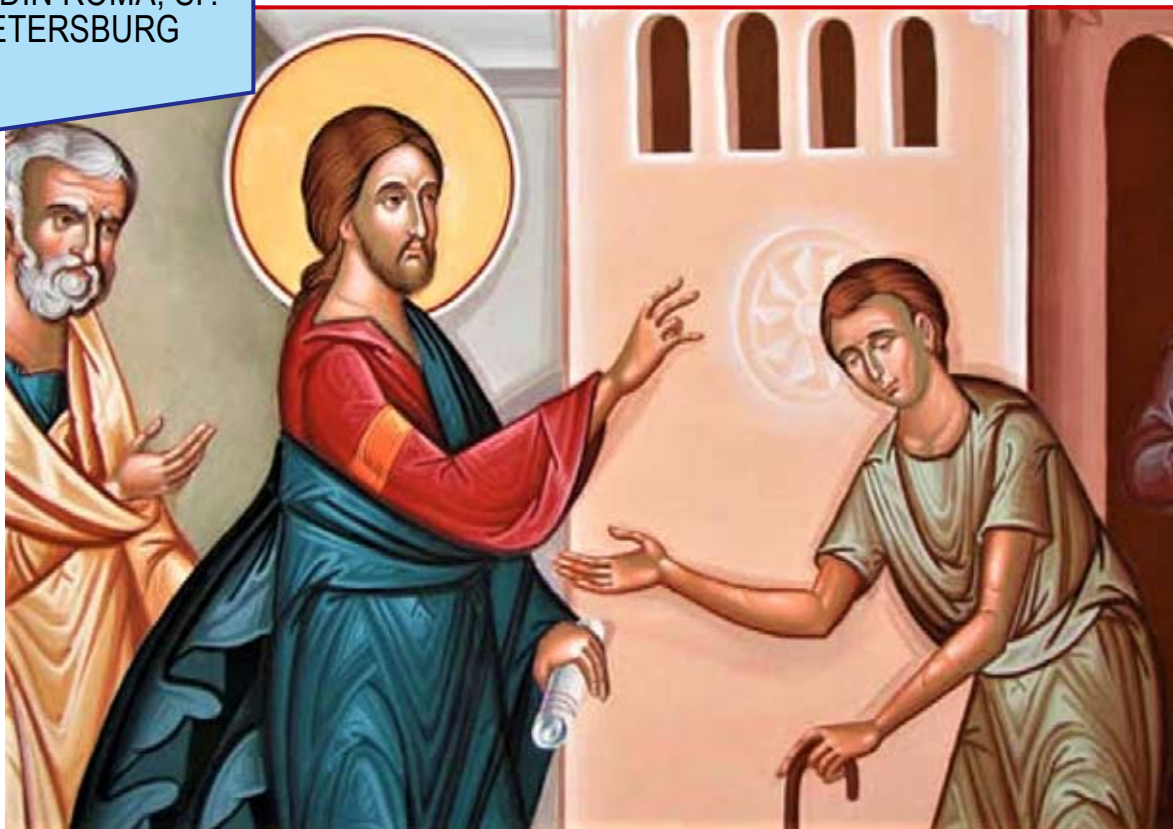
DUMINICA A 31-A DUPĂ RUSALII
(*Vindecarea orbului din Ierihon*)
SF. CUV. XENIA DIN ROMA; SF.
XENIA DIN PETERSBURG

**SĂ-L VEDEM PE DOMNUL,
LUMINA LUMII**

În viață
avem multe încercări
și multe necazuri.
Dar știm
că încercarea
aduce răbdarea,
spune Sfântul Pavel.
Iar răbdarea
naște nădejdea,
iar nădejdea
nu rușinează
pe nimeni,
ne spune iarăși
Sfântul Apostol Pavel,
pentru că iubirea
lui Dumnezeu
se revarsă peste toți.

Câtă nenorocire se revărsase peste Bartimeu din Ierihon!

El nu vedea. Cerșea în zdrențe la zidul Ierihonului. Tot timpul era depedent de cineva. Avea o viață zidită între ruinele Ierihonului. Și viața lui era o ruină. Nu ne spune Scriptura câți ani avea. Dar probabil că în jur de 30 de ani. Să aștepti 30 de ani cu nădejdea că te vei face sănătos și să suporti tot timpul locul de pe urmă, a fost o mare încercare pentru Bartimeu.

Dar auzise și el despre Iisus, căci știa că este fiul lui David, ne spune Scriptura. De unde să știe? De la sinagoga din Ierihon, căci acolo mergea adesea să cerșească. Și cuvântul lui Dumnezeu a ajuns în urechile lui. Căci credința i-a venit prin auzire. Auzise profețiile lui Isaia care spunea că orbii au să vadă, ologii au să meargă și el știa că acest Iisus din Nazaret putea să facă și El o minune ca cele despre care a auzit el că

s-au făcut în Galileea neamurilor.

Când a auzit că trece Iisus, a strigat din toată inima: „Iisuse, Fiul lui David, fie-ți milă de mine!”. Toți îl certau să tacă, dar el și mai tare striga. Simțea că este ultima lui șansă. Și Domnul a spus: „Aduceți-l la Mine!” Bartimeu și-a aruncat haina și cu pieptul gol și-a făcut loc prin mulțime. „Ce vrei să-ți fac?” i-a spus Domnul. „Doamne, să văd!”. „Fie! Credința ta te-a mântuit!”, iar Bartimeu a văzut. L-a văzut în primul rând pe El, pe Cel care i-a redat viața, o viață nouă, zidită dintr-o ruină.

Ne spune Sfântul Evanghelist că L-a urmat. Unde mergea Domnul? Spre Ierusalim. Mergea spre Patimă, mergea spre Pătimirile Sale pentru restaurarea firii umane. Bartimeu a avut privilegiul să-L urmeze și să-L accepte pe Domnul prin credința ca Domn și Mântuitor al său.

Ce mare privilegiu pentru Bartimeu, cel fără nume și fără rost. Să-L vadă pe

Hristos mergând să se sfârșească pentru mântuirea noastră.

Ce minunat ar fi ca și noi, în ruina vieții noastre să vedem ce a făcut Domnul pentru noi și cât ar trebui să facem în primul rând pentru noi ca să-L putem vedea pe El. Să ne dea mai multă credință să-L vedem pe El, Lumina lumii care luminează pe toți cei care umblă în întuneric. El a spus: „Cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii, iar cel care Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric și va afla lumina vieții.” (Ioan 8,12)

Petrecem de aproape un an într-o viață de izolare, de înstrăinare, de boală, uitând că El poate face cu noi o minune. Ne cere un singur lucru: să avem puțină credință. Atunci când vom avea, și încercările vor fi mai ușoare, și sănătatea va fi mai bună, căci tot darul desăvârșit de sus este, de la Dumnezeu, Părintele luminilor. ❖

Părintele Dinu

ROLUL BISERICII ÎN UNIREA PRINCIPATELOR

Unitatea spirituală s-a manifestat mai ales printr-un schimb permanent de țărani, ciobani, negustori, dar și preoți și călugări, copiiști de manuscrise, tipografi, zugrăvi de biserici, care circulau mereu prin teritoriile locuite de români. De pildă transilvănenii au întemeiat sate noi și biserici la sud sau la răsărit de Carpați, până în Dobrogea. Iar mulți domni munteni sau moldoveni au ctitorit biserici și mănăstiri în Transilvania, cum au fost catedrala și reședința mitropolitană din Alba Iulia, ctitorite de Mihai Viteazul. Ierarhi munteni sau moldoveni s-au ridicat întru apărarea Ortodoxiei în Transilvania în fața prozelitismului altor culte. Model este mitropolitul Varlaam al Moldovei, cu sinodul de la Iași din 1642, căruia i-a urmat lucrarea „Răspuns împotriva Catehismului calvinesc”, tipărită la Târgoviște, în prefață mitropolitul adresându-se „creștinilor din Ardeal și cu noi de un neam”.

Cărțile bisericești și conștiința de neam

La formarea conștiinței de unitate românească și ortodoxă a contribuit masiv și cartea bisericească, care a ajuns la toți românii. Cazania lui Varlaam din 1643 a ajuns în peste 400 de exemplare în Ardeal, la fel și reeditarea ei de la Alba Iulia din 1699 – Chiriadromionul - cu sprijinul lui Constantin Brâncoveanu și al lui Antim Ivireanul.

Același rol în afirmarea și promovarea unității românești l-au avut prefețele cărților bisericești. Să amintim „cuvântul înainte” al lui Vasile Lupu la Cazania lui Varlaam, la predosloviile Noului Testament de la Alba Iulia, a Bibliei de la București, ale celor 12 Mineie de la Râmnic din 1776-1780, care vor fi apoi reeditate la Buda, Mănăstirea Neamț și Sibiu.

Cărturari din toate cele trei țări, ca: Grigore Ureche, Miron Costin, Dimitrie Cantemir, Constantin Stolnicul Cantacuzino, Inochentie Micu, Samuil Micu, Gheorghe Șincai și Petru Maior au afirmat și promovat prin lucrările lor unitatea românilor.

Clerul ortodox în pregătirea și înfăptuirea Unirii

Ierarhii și preoții s-au alăturat de la început partidului unionist, sprijinindu-l în toate acțiunile. Dintre cei mai cunoscuți susținători ai Unirii se afla întâistătătorul Bisericii moldovene, mitropolitul Sofronie Miclescu. La îndemnul său, arhimandritul Neofit Scriban, profesor atunci la

Deși de-a lungul timpului nu a existat o unitate politică și teritorială a românilor, s-a manifestat permanent unitatea de limbă, de credință și de cultură. Aceasta a fost un factor esențial în pregătirea unirii din 1859, ca primă etapă spre Marea Unire din 1918.

Seminarul de la Socola, scrie lucrarea „Unirea și neunirea Principatelor”, în care dezvoltă avantajele de ordin bisericesc, politic, administrativ și economic pe care le-ar aduce Unirea. Fiind combătută de separatiști, Neofit Scriban scrie o a doua lucrare: „Foloasele Unirii Principatelor Române”. Arhimandritul Melchisedec Ștefănescu, pe atunci rector al Seminarului din Huși, rostește în catedrala episcopală din Huși o înflăcărată predică în sprijinul unirii, publicată apoi în ziarul „Steaua Dunării” de la Iași.

Comitetul Unirii de la Iași, format din patrioții timpului, va primi repede adevizii multor slujitori ai Bisericii: ierarhi, egumeni, profesori de seminar, protopopi, preoți de mir și călugări. Însuși arhimandritul Neofit Scriban de la București a fost persoana de legătură între Comitetul Unirii din Iași și cel de la București.

Din păcate, în anul 1857, ajunge la conducerea provizorie a țării caimacamul Nicolae Vogoride, care declanșează o prigoană dură împotriva unioniștilor. Se propune chiar înlăturarea mitropolitului Sofronie din scaun, deși împotriva acesteia va protesta până și ambasadorul francez la Istanbul. Vor fi însă înlăturați mai mulți clerici din posturile de conducere deținute, cum ar fi arhiepiscopul Filaret Scriban, rectorul Seminarului de la Socola, reintegrat însă la scurt timp, preotul Gheorghe Dimitriu, protopopul ținutului Tecuci și alții.

Se organizează în vara anului 1857 alegeri pentru Divanul Ad-hoc, dar acestea sunt supuse unor abuzuri și falsuri comise de caimacamul Nicolae Vogoride și de oamenii săi. De aceea, mitropolitul Sofronie și numeroși egumeni și preoți cu drept de vot refuză să ia parte la alegeri. La Iași de pildă, din 138 de preoți, 120 s-au abținut de la vot, la Roman numai 2 din cei 25 de preoți cu drept de vot s-au prezentat la alegeri. Alegerile, atât a

reprezentanților clerului cât și a proprietarilor, orașenilor și țăranilor clăcași s-au făcut cu amenințări, cu falsuri, cu înlăturarea multor preoți din listele de alegători, dar și a altor cetățeni favorabili unirii. În aceste condiții ies biruitori separatiștii. După alegeri s-au ridicat mulți să protesteze, în frunte cu mitropolitul Sofronie. Proteste au fost atât în țară, cât și din partea Puterilor străine favorabile unirii, cum ar fi Franța, Rusia, Sardinia, Prusia. În acest fel, Turcia este nevoită să anuleze alegerile ilegale și să pregătească altele.

La noile alegeri, clerul și-a propus pe cei mai vrednici reprezentanți în Divanul Adhoc. Din partea ierarhiei erau membri de drept: mitropolitul Sofronie Miclescu, căruia îi era încredințată conducerea lucrărilor Divanului, arhiepiscopul Nectarie Hermeziu Sotiriu-poleos, loțiitor de episcop la Roman, și arhiepiscopul Ghenadie Șendrea Tripoleos, loțiitor de episcop la Huși. Au fost aleși alți doi deputați din partea egumenilor mănăstirilor neînchinat (arhiepiscopul Filaret Scriban de la Socola și Calinic Miclescu de la Slatina) și trei deputați din partea clerului din orașele-reședințe de eparhii: arhimandritul Neofit Scriban la Iași, arhimandritul Melchisedec Ștefănescu la Huși și preotul Dimitrie Matcaș la Roman. Restul clerului de mir și monahal n-a avut dreptul să participe la alegeri.

Ierarhii și preoții din Țara Românească și Moldova au contribuit în mod decisiv la realizarea Unirii celor două țări românești, ca deputați în Divanurile Adhoc și în Adunările electivă, dar și prin trimiterea de pastorale, publicarea de articole și apeluri în presa timpului. În tot acest timp clerul și credincioșii au făcut rugăciuni speciale pentru împlinirea acestui deziderat, preoții fiind cei care i-au îndrumat mereu pe credincioși în acest sens. ❖

DE CE-I SĂRBĂTORIM PE SFINȚII TREI IERARHI ÎMPREUNĂ?

În zilele împăratului Alexie Comnen care a luat scepul împărăției în anul 1081, s-a iscat neînțelegere între oamenii cei mai de cinste și mai îmbunătățiți, căci lumea se împărțise: unii se numeau ioanieni, alții vasilieni și alții grigorieni, și pricire în cuvinte era pe numele acestor sfinți.

Unii cinsteau mai mult pe Vasile cel Mare, zicând că este înalt la cuvânt, ca unul care a cercetat prin cuvânt firea celor ce sunt, că la fapte se aseamănă aproape cu îngerii, că nu era lesne iertător, că era fire hotărâtă și nu era stăpânit de nici un lucru pământesc. În schimb, pogorau pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, zicând că ar fi fost oarecum potrivit lui Vasile, pentru că ierta prea lesne și îndemna la pocăință. Iar alții înălțau pe acest dumnezeiesc Ioan Gură de Aur, zicând că este mai omenească învățătura lui și că îndreaptă pe toți, și-i înduplecă spre pocăință prin dulceața graiului său. Ei ziceau că Ioan Gură de Aur stă mai presus decât marele Vasile și Grigorie prin mulțimea cuvântărilor sale, cele dulci ca mierea, prin puterea și adâncimea cugetării. Alții înclinau spre dumnezeiescul Grigorie, că adică el ar fi întrecut pe toți, și pe cei vechi, vestiți în învățătura elinească, și pe ai noștri, prin înălțimea, frumusețea și cuviința cuvântărilor și scrierilor lui. De aceea ziceau că Grigorie biruie pe toți și stă mai presus decât Vasile și Ioan.

Arătarea Sfinților Trei Ierarhi

Mai târziu, după câțiva ani, sfinții aceștia se arătară, unul câte unul, după aceea câte trei împreună, aievea, nu numai în vis, arhierelui ce păstora cetatea Evhaitenilor, Ioan, bărbat înțelept în toate, cunoscător al învățăturii elinești, cum se vede din scrierile lui și care ajunsese pe culmea virtuților. Sfinții grăiră într-un glas către dânsul: noi, precum vezi, la Dumnezeu una suntem și nici o împotrivire sau vrajbă nu este între noi. Ci fiecare la timpul său, îndemnați fiind de Duhul Sfânt, am scris învățături pentru mântuirea oamenilor. Cum ne-a insuflat Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi, unul întâi și altul al doilea, și de vei chema pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, scoală-te de poruncește celor ce se pricesc să nu se mai certe pentru noi. Că nevoița noastră a fost aceasta, și cât am fost vii și după ce am răposat, ca să împăcăm și să aducem lumea la unire. Împreunează-ne într-o singură zi și ne prăznuiește cu bună-cuviință. Înștiințează și pe urmași, că noi una suntem la Dumnezeu și încredințază-i

că și noi vom ajuta la mântuirea aceluia ce fac pomenirea; căci nouă ni se pare că avem oarecare îndrăznire la Dumnezeu. Acestea zicându-le, s-a părut că ei se suie iarăși la ceruri, îmbrăcați în lumina nespusă și chemându-se unul pe altul, pe nume.

Praznicele celor trei Sfinți

Iar Ioan Evhaitul a făcut așa cum îi porunciseră sfinții, potolind mulțimea și pe cei ce se certau. El a dat Bisericii sărbătoarea aceasta spre a fi prăznuită. Și iată gândul acestui om: cunoscând că luna aceasta ianuarie, îi are pe câte trei sfinți - la zi întâi pe Vasile cel Mare, la 25 pe dumnezeiescul Grigorie și la 27 pe dumnezeiescul Ioan Gură de Aur - i-a sărbătorit la un loc în ziua a 30-a, împodobindu-le slujba cu canoane, cu tropare și cu cuvinte de laudă, așa cum se cădea. Aceasta pare că s-a făcut și cu voia sfinților, căci laudele închinare lor n-au nici o lipsă și au întrecut pe toate câte s-au făcut și câte se vor mai face.

Înfățișarea și darurile Sfinților Trei Ierarhi

Sfinții aceștia erau la statul trupului și la înfățișarea lor în chipul următor: Dumnezeiescul Ioan Gură de Aur era foarte mărunț și foarte subțire, cu capul mare, ridicat deasupra umerilor, nasul lung, nările late, fața foarte galbenă, amestecată cu alb, locașurile ochilor adâncite, dar ochii mari, care îi făceau căutătura veselă și fața strălucită, deși din firea lui părea mârșit; fruntea mare, fără păr, cu multe încrețituri, urechile mari, barba mică și rară, împodobită cu păr puțin și cărunt, fălcile trase înăuntru din pricina postului desăvârșit. A întrecut cu graiul pe toți filosofii elinilor, mai ales cu privire la adâncimea gândurilor și la dulceața și înflorirea graiului. A tâlcuit Sfânta Scriptură și a propovăduit Evanghelia cu folos ca nimeni altul, încât de n-ar fi fost acesta (măcar că este o cutezare să zicem așa), ar fi trebuit ca iarăși să vină Hristos pe pământ. Cât privește virtutea și fapta și privirea launtrică, i-a întrecut pe toți, făcându-se izvor de milostenie, de dragoste și de învățatură. A trăit șaiszeci

și trei de ani și a păstorit Biserica lui Hristos șase ani.

Vasile cel Mare era înalt și drept la stat, uscățiv și slab, negru la față, cu nasul plecat, sprâncenele arcuite, cu fruntea cam posomorâtă, asemenea omului gânditor și îngrijorat, cu obrazul lunguiet și cam încrețit, cu tâmplele adâncite, cu barba destul de lungă, căruntă pe jumătate. Acesta a întrecut cu scrierile sale nu numai pe înțelepții din zilele lui, ci și pe cei vechi. Străbătând toată învățătura, era stăpân pe toată știința; se folosea de toată filosofia înțeleaptă în lucrările sale și sporea în cunoștința tainelor dumnezeiești. S-a suit în scaunul arhieriei când era de patruzeci de ani și a cârmuit Biserica cinci ani.

Sfântul Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu era om de mijloc la statul trupului, cu fața palidă dar veselă, cu nasul lat, cu sprâncenele drepte, căutătura blândă și veselă; la un ochi era mai mârșit din pricina unui semn de lovitură, la pleoapa de sus; barba nu o avea prea lungă, dar era destul de deasă și tocmită, iar pe margine gălbuie. Era pleșuv și alb la păr. A ajuns la atâta înălțime de teologie, că biruia pe toți prin înțelepciunea cuvântărilor și a învățăturilor sale. Drept aceea a câștigat și numele de teologul, adică de Dumnezeu cuvântătorul. A viețuit pe pământ optzeci de ani și a păstorit Biserica din Constantinopol doisprezece ani. *(Sinaxar, text adaptat)* ❖

O nouă sfântă în calendarul nostru

SFÂNȚA XENIA DIN PETERSBURG, „CEA SMERITĂ ȘI NEBUNĂ PENTRU HRISTOS”

Sfânta Xenia din Petersburg a fost înscrisă în calendarul Bisericii Ortodoxe Române prin hotărârea Sfântului Sinod, reunit în ședință de lucru în iulie 2020. Va fi serbată anual în data de 24 ianuarie. Așadar, în mod oficial, o prăznuim pe Sf. Xenia pentru prima dată azi, 24 ianuarie 2021.

Sfânta Xenia s-a remarcat prin modestie, sărăcie, renunțarea la bunurile lumești și o înflăcărată urmare a lui Hristos, dar și prin înaintea vedere și prin ajutorarea celor sărmani și păcătoși în timpul vieții și prin minunile pe care le-a făcut după moarte. Considerată protectoare a familiei, este adesea invocată pentru ajutor în întemeierea unei familii sau pentru orice ajutor în legătură cu familia, dar și pentru obținerea unei case sau loc de muncă, în caz de incendii sau copii pierduți.

Este patroana spirituală a orașului Sankt Petersburg. O capelă a fost ridicată în cimitirul Smolensk din St. Petersburg pe locul unde se află înmormântat trupul ei. Mai multe biserici în Rusia și în lume au primit hramul sfintei Xenia.

S-a născut probabil prin anul 1731. Despre părinții ei nu se știe nimic dar, pentru că s-a căsătorit cu un colonel, se presupune că a făcut parte dintr-o familie de nobili sau de funcționari, primind o educație aleasă.

Momentul dramatic care îi schimbă destinul este moartea soțului cu care era căsătorită de numai 4 ani. În anul 1755, în Petersburg izbucnește o epidemie de tifos exantematic. Xenia este atât de afectată de moartea soțului încât a doua zi este găsită tot lipită de trupul soțului răposat, dar îmbătrânită și încăruntată.

Își petrece soțul la groapă îmbrăcată în hainele militare ale acestuia, imitându-i mersul în urma sicriului. Andrei Teodorovici nu a murit, le spunea ea celor din jurul ei. Xenia Grigorievna a murit. La cimitir Xenia le cere celor prezenți să se roage pentru liniștea sufletului „roabei lui Dumnezeu, Xenia”.

Din acest moment Xenia se prezintă tuturor cu numele soțului ei, Andrei Teodorovici și imediat ce se întoarce de la cimitir o roagă pe administratoarea casei și averii să împartă totul săracilor și să doneze banii bisericii. Rudele o declară nebună și încearcă să oprească împărțirea averii.

Refuză pensia ce trebuia să o primească ca văduvă și doar cu mantaua de militar a soțului pleacă în lume și începe să ducă viața unui ascet desăvârșit trăind din pomeni și devenind Nebună după Hristos. Opt ani se pare că a fost în pelerinaj pe la mănăstiri și stareți vestiți.

Când în 29 ianuarie 1757 a fost interzis vagabondajul săracilor și schilozilor pe străzile Petersburgului, urmărită fiind, s-a descoperit că sfânta mergea noaptea pe

câmp unde cădea în genunchi și se ruga până la răsăritul soarelui. Iar în cei 45 de ani de pribegie, fericita Xenia a trăit neavând absolut nici o posesie, nici o cameră, nici îmbrăcăminte calduroasă, îndurând gerurile rusești și ploile torențiale ale toamnei, neștiind ce va mânca a doua zi.

Văzătoare cu duhul

Rugăciunea, ascetismul, iubirea față de Dumnezeu și aproape și mila lui Dumnezeu au făcut ca fericita Xenia să primească darul clarviziunii. Cea mai cunoscută prezicere a fericitei Xenia este cea a morții Împărătesei Elisabeta Petrovna. Elisabeta Petrovna (1709–1761), care domnea din 1742, anul încoronării sale, deși avea numai 53 de ani, era bolnavă de câțiva ani și moare pe 25 decembrie 1761. Încă de pe 24 decembrie 1761, Xenia alege pe străzile Petersburgului strigând: „Coaceți colaci, coaceți colaci! În curând toată Rusia va coace colaci!”. Vestea morții Împărătesei a șocat pe toată lumea deoarece boala fusese ascunsă. Locuitorii Petersburgului au înțeles acum și cuvintele fericitei Xenia care anunțase cu o zi mai devreme evenimentul.

Binecuvântările și rugăciunile pentru cei mulți

Fericita Xenia a câștigat iubirea oamenilor care o considerau „omul lui Dumnezeu”. De aceea o invitau tot mai des negustorii, burghezii și funcționarii în casele lor pentru că știau că dacă fericita Xenia îți intră în casă, în acea familie se instalează pacea și bucuria.

Mamele își aduceau copiii spre a-i binecuvânta, mai ales dacă erau bolnavi, iar vizitii o rugau să urce în caleașca lor și să meargă măcar câțiva metri pentru că trăsura în care urca sfânta se întorcea întotdeauna acasă cu un mare câștig.

I se ofereau sfintei adesea sume foarte mari pentru rugăciunile ei atât de puternice, dar fericita nu lua niciodată mai mult de o copeică sau două. Cu banii primiți, strânși copeică cu copeică, Xenia ajuta mai multe sute de familii sărace.

Una din ultimele fapte remarcabile ale

fericitei, este ajutorul dat pentru construirea bisericii din cimitirul Smolensk: în secret căra în fiecare noapte în poala sa cărămizi pe care muncitorii le găseau dimineața.

Sfârșitul Sfintei Xenia

Vestea sfârșitului Xeniei (anul 1806) a întristat orașul și oameni de toate vârstele au mers la slujba de înmormântare și apoi la mormântul din cimitirul Smolensk. S-a instituit post în acea zi. Au venit săracii și infirmii ajutați de Xenia, negustorii și băcanii, mamele copiilor binecuvântați și vindecați și multe alte femei care o însoțeau în timpul vieții și care se bucurau de atenția ei. Zvonul despre protectoarea sărmanilor s-a răspândit repede dincolo de granițele capitalei, în popor.

Și azi la mormântul ei vin mulți pelerini. Cu multă nădejde, mii și mii de credincioși veneau să se roage în cimitirul din Smolensk în timpul comuniștilor, chiar dacă autoritățile dăduseră ordin de închidere a capelei sfintei.

O părticică din moaștele sale se află și la Biserica Rusă din București. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 24-31 IANUARIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 24.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 27.01	07 ⁰⁰ -09 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 29.01	07 ⁰⁰ -09 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere
Sâmbătă 30.01	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	†) Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur; Utrenia, Sf.Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 31.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zahau) - Utrenia, Sfânta Liturghie